17/10/2018

Δοξολογία για τα 106 χρόνια από την απελευθέρωση της Νάουσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Δοξολογία, με την ευκαιρία του εορτασμού **των 106 ετών** από την απελευθέρωσης **της Νάουσας** από τον τουρκικό ζυγό, ετελέσθη την Τετάρτη 17 Οκτωβρίου το πρωί , στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, από **τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα** με την παρουσία των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών.

Ακολούθησε τρισάγιο πεσόντων στο ηρώο της πόλεως και κατάθεση στεφάνων.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου :

Ἐνενήντα χρόνια χρειάσθηκε νά περάσουν ἀπό τή φοβερή ἡμέρα τοῦ ὁλοκαυτώματος τῆς Ναούσης γιά νά πανηγυρίσουν οἱ Ναουσαῖοι τήν ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τόν δυσβάστακτο τουρκικό ζυγό. Εἶ-χαν ξεσηκωθεῖ, εἶχαν ἀγωνισθεῖ, εἶ-χαν θυσιάσει τά πάντα, χρήματα, περιουσίες, προνόμια καί τήν ἴδι τους τή ζωή, γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τή σκλαβιά πού βάραινε στούς ὤμους τους τόσα χρόνια. Εἶχαν ἀποδείξει ὅ,τι δέν ὑπολογίζουν τί-ποτε, προκειμένου νά ἀποκτήσουν τήν ἐλευθερία τους, καί εἶχαν δεί-ξει μέ τόν ἀγώνα τους καί τή θυ-σία τους ὅτι πάνω ἀπό ὅλα ἔβαζαν τήν πατρίδα τους. Αὐτή καί ἡ ἐλευ-θερία της ἦταν ἡ ὕψιστη προ-τε-ραιότητα τῆς ζωῆς τους. Αὐτή ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη πού θέρ-μαινε τήν ψυχή τους, καί ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας τό ἰσχυρό-τερο κίνητρο γιά νά παλέψουν, γιά νά πολεμήσουν, γιά νά θυσια-σθοῦν. Μπορεῖ ἡ πόλη νά κατα-στρά-φηκε, μπορεῖ νά θρήνησε τά παιδιά της πού ἔπεσαν ὑπέρ πί-στεως καί πατρίδος, γέμισε ὅμως τόν οὐρανό μέ νεομάρτυρες καί ἐθνομάρτυρες, καί ἔγραψε τά ὀνόματα τῶν ἡρωικῶν τέκνων της στό ἀθάνατο βιβλίο τῆς Ἱστορίας μέ χρυσά γράμματα.

Ἡ ἡρωική Νάουσα εἶχε σπείρει μέ τόν ξεσηκωμό της τόν δικό της σπό-ρο τῆς

ἐλευθερίας καί τόν εἶχε ποτίσει μέ τό ἀκριβό αἷμα τῶν παι-διῶν της, ἀλλά καί δέν ἔπαυσε νά τόν ποτίζει μέ τά δάκρυα καί τίς προσευχές τους γιά νά ἔρθει ἐπι-τέλους καί γι᾽ αὐτούς ἡ ἡμέρα πού δέν θά ἔσκιαζε τά πάντα ἡ φο-βέρα καί δέν θά τά πλάκωνε ἡ σκλα-βιά.

Καί τό θαῦμα ἔγινε! Ὁ Θεός καί ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἄκουσαν τίς προ-σευχές τους, ἄκουσαν τίς δεή-σεις καί τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων της, τοῦ πολιούχου της ὁσίου Θεο-φάνους καί ὅλων τῶν ἁγίων νεο-μαρ-τύρων, ἄκουσαν τούς στεναγ-μούς τῶν ἀδίκως σφαγιασθέντων ἀγωνιστῶν της καί τῆς χάρισαν τήν ἐλευθερία.

Αὐτή τήν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθε-ρώ-σεως τῆς ἡρωικῆς μας πόλεως ἑορτάζουμε καί ἐμεῖς σήμερα καί πανηγυρίζουμε, μνημονεύοντας τήν ὑπέροχη θυσία τῶν πατέρων μας, ὅλων ὅσων ἀγωνίσθηκαν καί πολέμησαν γιά νά διώξουν τόν ἀλ-λόθρησκο κατακτητή ἀλλά καί ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μέ αὐτα-πάρ-νηση καί αὐτοθυσία ἀγωνί-σθη-καν καί συνέβαλαν, γιά νά μήν ἀλλοιωθεῖ ἡ ἐθνική συνεί-δη-ση καί ἡ ἐθνική ταυτότητα, γιά νά μήν λησμονηθεῖ ἡ πίστη τῶν ἀνθρώ-πων στόν Θεό καί τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, γιά νά μήν ξεχασθοῦν οἱ παραδόσεις καί ὁ πολιτισμός τῶν προγόνων μας.

Τιμοῦμε αὐτούς πού ἔπεσαν στά πεδία τῶν μαχῶν καί κέρδισαν κά-θε σπιθαμή τοῦ ἐλεύθερου ἐδά-φους πού πατοῦμε σήμερα προσ-φέροντας τό αἷμα τους καί τή ζωή τους. Καί τούς ἀξίζει κάθε τιμή καί κάθε εὐγνωμοσύνη. Τούς ἀξίζει νά ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τοῦ μεγα-λείου τῆς ψυχῆς τους καί τῆς γενναιότητός τους. Τούς ἀξίζει νά μνημονεύουμε τά ὀνόματά τους, νά μνημονεύουμε τήν προσφορά τους στήν πατρίδα καί στό Ἔθνος μας καί νά προσευχόμεθα γιά τήν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους, γιατί χωρίς αὐτούς ἐμεῖς δέν θά ὑπήρ-χα-με σήμερα. Καί αὐτό δέν πρέπει νά τό ξεχνοῦμε ποτέ.

Δέν πρέπει ὅμως νά ξεχνοῦμε καί τήν προσφορά ὅλων ἐκείνων πού κράτησαν τό Γένος μας ὄρθιο στόν κυκεῶνα τῆς σκλαβιᾶς. Ὅλους ἐκεί-νους, ἀπό τούς πιό ταπεινούς μέχρι τούς πιό ἐπιφανεῖς καί σπου-δαίους, πού μέ κίνδυνο καί αὐτοί πολλές φορές τῆς ζωῆς τους ἀγωνίσθηκαν νά μεταλαμπαδεύ-σουν τήν ἱστορία, τή γλώσσα, τήν ἐθνική συνείδηση, τήν ἑλληνική ταυτότητα καί τήν ὀρθόδοξη πί-στη ἀπό γενιά σέ γενιά.

Καί ἡ καλύτερη τιμή καί γιά ὅ-σους θυσιάσθηκαν στόν ἀγώνα γιά τήν ἐλευθερία τῆς πόλεώς μας καί τῆς πατρίδος μας, ἀλλά καί γιά ὅσους συνέβαλαν σέ αὐτή διατη-ρώντας τήν ἐθνική μας ἰδιοπρο-σω-πία σέ καιρούς χαλεπούς, εἶναι νά μιμούμεθα τό παράδειγμά τους.

Καί αὐτό δέν εἶναι μόνο ἕνας λόγ-ος ἤ μία προτροπή χωρίς πε-ριε-χόμενο. Δέν εἶναι μία προτροπή ἀπό αὐτές πού συνηθίζουμε νά ἐπα-ναλαμ-βάνουμε στίς ἐθνικές ἐπετείους. Εἶναι μία ἀναγκαιότητα στίς ἡμέ-ρες μας τήν ὁποία πρέπει νά τή συνειδη-τοποιήσουμε. Εἶναι μία ἀναγκαιότητα στήν σύγχρονη ἐποχή τῆς παγκοσμιοποιήσεως πού τείνει νά ὁμογενοποιήσει ὅσους δέν ἔχουν τή δύναμη καί τό σθένος νά κρατήσουν τήν ἐθνική ταυτότητά τους, τά ἰδανικά τους καί τήν ἰδιοπροσωπία τους.

Μέ σεβασμό πρός τήν ἰδιαιτερό-τητα τῶν ἄλλων λαῶν, ἔχουμε χρέος νά διατηροῦμε καί τήν δική μας ἰδιαιτερότητα, τήν ἰδιοπρο-σωπία τοῦ Γένους μας. Γιατί ἐάν δέν τήν διατηρήσουμε, μπορεῖ νά ζοῦμε σέ μία ἐλεύθερη ἐδαφικά πα-τρίδα ἀλλά δέν θά εἴμεθα ἀλη-θινά ἐλεύθεροι σέ ὅλα τά ἄλλα. Θά φέρουμε ἕνα ὄνομα, ἀλλά θά ἔχου-με χάσει ὅ,τι ἔφερε αὐτό τό ὄνομα γιά αἰῶνες, τήν ἱστορική καί πολιτιστική ταυτότητα τοῦ Ἑλ-ληνισμοῦ καί τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Ἄς τιμοῦμε, λοιπόν, τούς πατέ-ρες μας, βαδίζοντας στά ἴχνη τῆς θυσίας καί τῆς προσφορᾶς τους, φυ-λάσσοντας ἀσύλητο τόν πολύ-τιμο θη-σαυρό πού μᾶς κληροδό-τησαν, ἄξιοι τῆς θυσίας τους καί τῆς ἐλευθερίας πού μᾶς χάρισαν.